

Bedir Gazâsı

Hicretin ikinci yılında, Mekkeli müşrikler her âileden sermâye alıp, bin develik bir kervanı Şam'a gönderdiler. Mallar satıldıktan sonra, paranın tamamıyla silâh satın alacaklar ve bunlar, müslümanlarla savaşa kullanılacaktı. Küfür ehlinin, silâh ve malları ellerinden alınırsa, ehl-i İslâm'a zararları dokunmaz ve mukâvemetleri kırılırdı. Bu sebeple Resûlullah efendimiz, Talha bin Abdullah ile Sa'îd bin Zeyd hazretlerini, kervanın dönüşünü öğrenmek üzere keşif kolu olarak gönderdiler. Fırsat kaçırılacak gibi değildi. Peygamber efendimiz hemen hazırlık yapıp, Medîne'de yerine namaz kıldırarak üzere Abdullah ibni Ümmi Mektûm'u (radiyallahü anh) bıraktılar. Yanlarına Muhâcirlerden ve Ensâr'dan üçyüzbeş sahâbî alarak, Ramazân-ı şerîfin onikinci günü Bedr mevkiine doğru yürüdüler. Sayıları, vazifeli ve Medîne'de kalanlarla birlikte 313 kişiyi buluyordu. Bedr; Mekke, Medîne ve Suriye'ye giden yolların birleştiği bir yerdi.

Müşrik ordusunun çoğu zırhlı idi. Yanlarında güzel sesli kadınlar vardı. Çalgı aletlerini ve içki almayı da ihmâl etmemişlerdi. Bu kadar güçlü bir ordu ile, değil üçyüz kişiye, bin kişilik bir orduya bile ânında gâlip geliriz zannında idiler.

Ramazân-ı şerîfin onyedisinde Cumâ gününün güneşi doğdu. Biraz sonra târihin en amansız, en nispetsiz, en mühim, en büyük savaşı başlayacaktı... Sonra peygamberlerin sultânı Habîb-i ekrem efendimizin yere eğilip bir avuç kum aldığı görüldü. Bu kumları düşman üzerine savurarak; **"Kara olsun yüzleri!... Allah'ım! Kalblerine korku sal, ayaklarına titreme ver!"** buyurdu ve Eshâbına dönüp; **"Hücuma kalkınız!.. Saldırınız!..."** emrini verdiler. Bir işâret bekleyen şanlı Eshâb, önceden verilen tâlimat üzere hareket etmeye başladı. "Allahü ekber!... Allahü ekber!..." nidâları arasında oklar vınlamaya, taşlar hedeflerini bulmaya, mızraklar zırhlara çarpmaya başladı... Bir sahâbenin üzerine en az üç müşrik birden saldırıyordu. Her birine ayrı kılıç yetiştirmeye çalışan şanlı Eshâb-ı kirâmı, hiç bir şey yıldıramıyordu. "Allahü ekber! Allahü ekber!..." dedikçe yeniden güçleniyor, tekrar tekrar saldırmaktan usanmıyorlardı. Bir ara müşriklerin hücumu şiddetlendi. Eshâb-ı kirâm güç duruma düştüler. O sırada Resûlullah efendimiz, hazret-i Ebû Bekr ile hurma dallarından yapılmış çadırına girdiler. Peygamberimiz, yine Allahü teâlâyâ münâcâta başladı. **"Yâ Rabbî! Bana vâdettiğin yardımı lütfet!..."** diye yalvarıyordu. O anda vahiy geldi. Meâlen buyruluyordu ki: **"O vakit Rabbinizden yardım ve zafer istiyordunuz da, O size; "Gerçekten ben arka arkaya bin melâike ile imdâd ediyorum" diye duânızı kabûl buyurmuştum."** (Enfâl sûresi: 9) Peygamber efendimiz, hemen ayağa kalktılar ve: **"Müjde yâ Ebû Bekr! Sana, Allahü teâlânın yardımı yetişti! İşte şu Cebrâil'dir. Kum tepeleri üzerinde, atının dizginini tutmuş, silâhlanmış, emir bekliyor"** buyurdu.

Bilâl-i Habeşî'yi (radiyallahü anh) kızgın kumlara yatırıp, göğsüne kocaman kayaları koyan Ümeyye bin Halef, müşriklerin en azılılarından idi. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem efendimize işkence yapmak için her fırsatı değerlendiren bu büyük İslâm düşmanı da, Bedr vâdisinde, müşrikleri toparlamaya çalışıyor, İslâmın nûrunu söndürmek için çabalıyordu. Onun bu hâlini gören hazret-i Bilâl, yalın kılıç yanına yaklaşarak karşısına dikildi ve; "Ey küfrün başı olan Ümeyye bin Halef!... Sen kurtulursan ben kurtulmayayım!" deyip saldırdı. Bir taraftan da; "Ey Ensârî kardeşler! Yetişin, küfrün başı burada!" der demez, Eshâb-ı kirâm, Ümeyye'nin etrâfını sarıp, hemen öldürdüler.

Müşrik ordusunda, artık baş kalmamıştı. Her biri ne yapacaklarını bilmiyor, rastgele kaçmaya çalışıyorlardı. Küfrün kalesi yıkılmıştı. Şanlı Eshâb tâkibe devam etti. Müşriklerden bir kısmı yakalanarak esir alındı. Peygamber efendimizin amcası Abbâs da esirler arasındaydı. Peygamber efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem Eshâbıyla Bedr zaferini kendisine ihsân eden Allahü teâlâyâ hamd edip, şükür secdesine kapandıktan sonra, Medîne-i münevvereye doğru esirlerle birlikte yola çıktılar.

Kaynak: Peygamberler Tarihi Ansiklopedisi